

ného se již nezabýval. Rekursní soud sdílí sice právní názor prvního soudu, že se nároky, které jsou žalobou uplatňované, promlčují ve třech letech, ale jen potud, že jest počítati promlčecí lhůtu od konce roku, v němž pojišťovací smlouva zanikla, zde tedy od konce roku 1930, takže do podání žaloby (4. října 1933) tato lhůta ještě neprošla. Tento názor rekursního soudu kryje se s doslovem § 19 zák. ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. z. a dovolací soud se k němu připojuje. Rekurent sice tvrdí, že se toto zákonné ustanovení netýká nároku pojišťovny, nýbrž jen nároku pojištěnce z pojišťovacích smluv, zejména ne nároku na doplatek premiových slev, a dovolává se rozhodnutí čís. 4713 sb. n. s. Leč právě opak vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí, byť i v právní větě nedopatřením nebo chybou tisku bylo vyznačeno, že se promlčecí lhůta § 19 poj. zákona nevztahuje na doplacení tak zv. premiového rabatu. Avšak, i kdyby byl právní názor rekurentův, že ustanovení § 19 zák. čís. 501/1917 ř. z. netýká nároků pojišťovny, správný, byla by jeho posice tím nepříznivější, an by se pak nárok pojišťovny promlčel až ve třiceti letech (§ 1479 obč. zák.).

Čís. 13621.

Simultanní hypotéku jest zapraviti hotově z nejvyššího podání, neobsahuje-li přihláška věřitelův souhlas, aby druhý dlužník a najmě ostatní simultanně zavazené nemovitosti byly ze zavazení propuštěny.

(Rozh. ze dne 8. června 1934, R I 590/34.)

Pohledávka Spořitelny v M. byla vtělena na celých nemovitostech a vymáhající věřitel Spořitelna v M. přihlásila tuto pohledávku při rozvrhu polovičky vydražených nemovitostí na polovici Josefa Č-a. Přihláška její zněla, že »přihlašuje dvě pohledávky, jednak kapitál 40.000 Kč s přísl., totiž s úroky, jež v přihlášce byly vypočteny, jednak kapitál 25.000 Kč s úroky a útratami celkem 74.496 Kč, a žádá, aby jí byly přikázány k hotovému zaplacení část kapitálu 10.000 Kč, úroky a útraty, a zároveň svoluje, by vydražitel převzal zbytek kapitálu 55.000 Kč k dalšímu úrokování a splácení podle všeobecných podmínek hypotečních a podle podmínek a ustanovení dlužních úpisů, který simultanně vázne na obou polovicích této hypoteky. Soud první stolice přikázal celou tuto pohledávku z vydražené polovice z nemovitostí Josefa Č-a, a to úroky a útraty obou pohledávek a částku 10.000 Kč k hotovému zaplacení, ostatní k převzetí vydražitelem, jednak kapitál 40.000 Kč, jednak kapitál 15.000 Kč za současného zproštění dosavadních dlužníků. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Podle ustanovení § 222 ex. ř. mají ovšem býti pohledávky, pro které jest zřízena společná a nedílná zástava, zaplacený hotově z rozdělované podstaty, ale přes to může vymáhající věřitel požadovati zaplacení jen z určité vložky, pokud ovšem tomu zadnější vymáhající věřitelé použitím ustanovení §§ 222 a následujících ex. ř. nebrání. V souzeném případě mohl tedy žalobce, hledě k ustanovení § 238 ex. ř., požadovati uspokojení i při dražbě poloviny nemovitostí, na kterých vázne simultanní právo zá-

stavní, ježto podle onoho ustanovení zákona při dražbě dílů nemovitostních jest použití ustanovení o dražbě nemovitostí. V souzeném případě stěžovatel v přihlášce zcela výslovně prohlásil, že celou pohledávku přihlašuje k rozvrhu nejvyššího podání za polovice Josefa Č-a a že žádá uspokojení své pohledávky z této polovice, úroky a útraty pohledávek hotovým zaplacením a z kapitálu částku 10.000 Kč hotovým zaplacením a zbytek k převzetí vymáhajícím věřitelem. Tato přihláška nemůže mít jiný smysl, než, jak zcela jasně zní, a zejména nelze souhlasiti s názorem stěžovatelovým, že má prý ten smysl, že z vydražované a rozvrhované polovice Josefa Č-a požaduje vymáhající věřitel jen úroky a útraty a 10.000 Kč kapitálu a zbytek že ponechává na celé nemovitosti. Kdyby byl vymáhající věřitel takto svou přihlášku podal, byl by to tak vyjádřil a nebyl by uváděl, že celou pohledávku přihlašuje k tomuto rozvrhu a že svoluje, by vydražitel, kterým mohl býti rozuměn jen vydražitel prodané polovice, převzal zbytek kapitálu 55.000 Kč k dalšímu úrokování. Proti přihlášce, jak byla podána, ostatní věřitelé odpor nepodali, a soud prvé stolice zcela oprávněně přikázal celou tuto pohledávku, jak o to vymáhající věřitel žádal, z dražené polovice podle žádosti vymáhajícího věřitele úroky a útraty a částku 10.000 Kč k hotovému zaplacení a zbytek k převzetí.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu Spořitelny v M. změnil usnesení obou nižších soudů v ten rozum, že přikázal dovolací rekurentce i kapitálové částky 40.000 Kč a 25.000 Kč k hotovému zaplacení.

D ů v o d y:

Podle § 222 ex. ř. jest simultanní pohledávky, o něž tu jde (§ 238 ex. ř.) zapraviti hotově z nejvyššího podání. Lze sice připustiti možnost výjimky z tohoto pravidla, avšak se zřetelem ke zřejmému účelu tohoto předpisu, spočívajícího právě v tom, aby závaznost simultanní byla odstraněna a aby bylo čeleno všem možným obtížím z povahy simultanního zavazení vyplývajícím, smělo by se tak státi rozhodně jen tehdy, kdyby v žádném směru nebylo pochybností. Tak tomu v souzeném případě nebylo, neboť přihláška nebyla zcela jasná a určitá, ale hlavně neobsahovala souhlas věřitelův, by druhý dlužník a jmenovitě také druhá polovice byly ze zavazení propuštěny. Neměl tedy soud první stolice vůbec přihlížeti k nepřípustnému jinak žádání knihovni věřitelky Spořitelny v M., nýbrž podle předpisu zákona přisouditi jí také kapitálové položky k hotovému zaplacení, jak se toho tato věřitelka domáhala také v eventuelním návrhu rekursním a pak v návrhu svého dovolacího rekursu.

Čís. 13622.

Popření pravosti konkursní pohledávky nevylučuje přípustnost žaloby o určení jejího popřené pořadí.

(Rozh. ze dne 8. června 1934, R I 637/34.)

Žalobce domáhal se žalobou u krajského soudu jako konkursního soudu proti správci podstaty firmy M. uznání pravosti své provisní po-